

Draga braćo biskupi,
dragi svećenici i đakoni,
redovnici i redovnice,
bogoslovi,
braćo i sestre u Kristu Isusu!

Velika mi je radost što mogu s vama dijeliti ovaj susret. Hvala vam na srdačnom dočeku, na vašoj blagonaklonoj prisutnosti i na vašim svjedočanstvima koja su odraz žive Crkve, u čijem srcu odjekuju “radosti i nade, žalosti i tjeskobe ljudi našega vremena, osobito siromašnih i svih koji trpe” (*Gaudium et spes*, 1). Dolazim na ove otoke kao otac i brat u vjeri: “S vama sam kršćanin, a za vas biskup” (usp. *Prvi blagoslov Urbi et urbi*, 8. svibnja 2025.). Svaki od nas primio je različite darove i službe za izgradnju Kristova Tijela, kako smo čuli u čitanju iz Poslanice Efežanima. To je Gospodinov poziv koji danas ponovno odjekuje u našim srcima i potvrđuje naš poziv i poslanje: zajedno graditi Crkvu utemeljenu na Kristu, “kamenu zaglavnom” (usp. 1 Pt 2,6-8), izgrađivati u dobru, usklađivati naše razlike i raditi jedinstveno za dobro sviju (usp. *Magnifica humanitas*, 11-14).

Želio bih da zajedno razmotrimo dva stava u našem kršćanskom životu koja valja imati pred očima kako bismo bili “mudri graditelji” u izgradnji civilizacije ljubavi (usp. *isto*, 236).

Vi, Kanarci rodom ili po posvajanju, narode Božji na putu u zemljama okruženima Atlantikom, imate milost svakodnevno gledati veličanstvenu prisutnost mora. Kaže se da se u očima otočana ta slika – koja nosi okus domovine i kuće – trajno urezuje u zjenice i da se snažno osjeća njezin nedostatak kada se nalazi daleko, u unutrašnjosti. Taj osjećaj odgovara zdravoj čežnji za beskrajem, za nebom i otvorenim morem koje se proteže prema obzoru bez granica, i srcu osjetljivu koje je spremno suzom ispratiti onoga koji odlazi i otvorenih ruku primiti onoga koji dolazi. U tom smislu, more može biti i znak udaljenosti i razdvojenosti, izazova i puta koji valja prijeći.

U vezi s tim sveti Augustin kaže: “Kao da netko izdaleka gleda domovinu, a između je more: vidi kamo treba stići, ali nema kako onamo doći. Tako je i s nama: želimo prispjeti u onu postojanost gdje jest ono što jest [...], ali između je more ovoga svijeta. [...] Da bismo imali sredstvo kojim ćemo prijeći, došao je odande On k kojemu smo htjeli prispjeti. I što je učinio? Dao nam je drvo na kojem možemo prijeći more. Nitko doista ne može prijeći more ovoga svijeta ako ga ne nosi križ Kristov.” (*Tumačenje Evanđelja po Ivanu 2,2*). To je prvi stav koji nas vodi vodama života prema cilju, nebeskoj domovini: prigrliti križ Kristov.

Draga braćo i sestre, svetcu su iskusili čežnju za Bogom i, suočeni s olujama života, znali su primiti Isusa u svoje lađe, pouzdati se u Njega, prigrliti križ i tako utišati valove nesigurnosti i straha (usp. Mt 8,23-27). Primjer za to, u ovim blagoslovljenim krajevima, među mnogima, jest časni sluga Božji Antonio Vicente González, biskupijski svećenik, poznat i kao “dobri kanarski pastir”. Njegov život, preobražen božanskom milošću, potiče nas da nosimo križ Kristov i da ga slijedimo (usp. Mt 16,24), svjedočeći vjerno Evanđelje u ovom novom vremenu povijesti, koje nije bez nemira i proturječja, kako bismo stigli k obećanom cilju (usp. Iv 12,32). Prva smjernica, dakle, jest prigrliti križ Kristov; a vi to, primjerice, činite svakodnevno kao Šimun Cirenac, prateći toliku raspetu braću i sestre pogođene dramama života i pomažući im nositi njihova bremena. Hvala vam na tom velikodušnom djelu ljubavi i milosrđa.

Želio bih također istaknuti još jedan stav: njegovati euharistijsku duhovnost. Ona se povezuje s drevnom predajom koja se čuva u ovoj lijepoj katedrali: kiša latica cvijeća pred Presvetim Oltarskim Sakramentom na dan Uzašašća, kao znak duhovnih i nebeskih dobara koja Gospodin izlijeva uzlazeći na nebo. Ta pobožna gesta, prenošena mnogim naraštajima, nosi duboko značenje: cilj našega puta jest susret s Kristom, središtem kršćanskoga života, pred kojim prigibamo koljena u klanjanju, oko kojega se sabiremo kao jedno Tijelo i s kojim se prikazujemo kao “žrtva živa, sveta, Bogu mila” (Rim 12,1).

To nas poučava i Koncil: vjernici, “sudjelujući u euharistijskoj žrtvi, izvoru i vrhuncu svega kršćanskog života, prinose Bogu božansku žrtvu i same sebe s njome, te tako [...] jasno očituju jedinstvo Božjega naroda” (*Lumen gentium*, 11). Stoga njegovati euharistijsku duhovnost znači produbljivati “duhovnost crkvenoga jedinstva u ljubavi” (*Magnifica humanitas*, 234). Učinimo svoj život odgovorom na Isusovu želju: “da svi budu jedno [...] da svijet uzvjeruje” (Iv 17,21). Konkretna način očitovanja te duhovnosti zajedništva jest kršćanska solidarnost, jer “sjedinenje s Kristom istodobno je sjedinenje sa svima onima kojima se On daruje” (Benedikt XVI., *Deus caritas est*, 14). Zato vas potičem da i dalje svima darujete ljubav koju ste i sami primili od Gospodina (usp. 1 Iv 4,19), ljubav koja postaje hrana u prihvatu, slušanju, blizini i skrbi za najslabije: “jer ogladnjih i dadoste mi jesti; ožednjih i napojiste me; stranac bijah i primiste me; gol i zaodjenuste me; oboljih i pohodiste me; u tamnici bijah i dođoste k meni” (Mt 25,35-36).

Draga Crkvo na putu u Kanarima, slijedeći stope svetosti tolikih muškaraca i žena koji su vas pretekli, koji su svoj život prinijeli u zajedništvu s Kristovom žrtvom na križu, potičem vas da idete naprijed čvrsto ukorijenjeni u Njemu, kako biste mogli hrabro ploviti ovim novim vremenom povijesti. Kada naiđu poteškoće, podignite pogled i zazovite Duha Svetoga za milost da živite u jedinstvu vjere, nade i ljubavi — krjeposti koje su “poput triju zvijezda koje sjaje na nebu našega duhovnog života i vode nas k Bogu” (sv. Ivan Pavao II., *Kateheza*, 22. studenoga 2000.).

Neka nas Blažena Djevica Marija, Zvijezda mora, vodi na našem putu, pomogne nam “zaploviti na pučinu” (usp. Lk 5,1-11) te tako prispijemo u sigurnu luku konačnoga susreta s Njezinim Sinom, Isusom Kristom.